వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

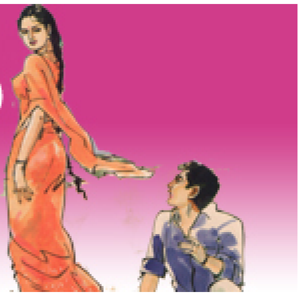

(గత సంచిక తరువాయి)

"**నిజమేసార్ వచ్చిన** రోజే కుక్క కరిచిందని సెక్రటరీ సాబ్ అపాయింట్‌మెంట్ తెమ్మని చెబితే అమ్మగార్నడిగాను గుర్తుందామ్మా?" అన్నాడు శంకర్.

వాసవి తలవూపింది.

"ఇక అసలు విషయానికొస్తాను. వాసవి ఇక యిలా చీకట్లో లొంగదని తెలిసి ఆమెకు దయ్యమనే భ్రమ కలిగించాడు. తన మొదటి భార్య వాసవి మీద పగబట్టిందని ఆమెను వెంటాడుతోందనే కట్టుకథ కలిగించాడు. సావిత్రి శవ రహస్యం చెప్పేసిందన్న ఉక్రోషంతో ముత్తుని బలరాం చేత మట్టు పెట్టించి ఆ అనాధ ప్రేతానికి దహన సంస్కారం చేయించి తన గొప్పతనాన్ని చాటుకున్నాడు. మానసికంగా బలహీనురాలయిన వాసవిని అనంత్‌కి అప్పగించి తను ఫారిన్ వెళ్తున్నట్లుగా నాటకమాడి ఇక్కడే ఒక హోటల్లో మకాం పెట్టాడు. దానికి తోడు వాసవి స్నేహితురాలు చనిపోవడం ఆమెని మరింత బలహీనురాలిని చేసాయి. ఆ విధంగా పాత ప్రేమికుడిగా ఆమె మంచిని కోరే సన్నిహితుడిగా అనంత్ ఆమెని ఒంటరిగా స్వంతంగా చేసుకోవడం జరిగింది. తర్వాత జరిగిన సంగతులన్నీ మీకు తెలిసినవే. ఆమెని పెళ్ళాడతాననే భ్రమలో పెట్టి ఆమె ప్రెగ్నెంటు అయ్యేవరకు ప్రేమయాత్రలు తిప్పాడు. అసలతని కాంట్రాక్టు అదే"

"మధ్యలో అడ్డువచ్చానని అనుకోవద్దు. ఈ అనంత్ జగదీష్‌కి పరిచయమయినట్టు?" అడిగారు జగన్నాధరావుగారు.

"చాలా చిన్న విషయమది. మీరతనితో వాసవి పెళ్ళి నిశ్చయించాక అతను వాసవిని బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యాలని జగదీష్ వున్న విడిదికెళ్ళి తమ ప్రేమ వ్యవహారం బయటపెట్టాడు. అలా ఆ పెళ్ళి చెడగొట్టాలన్నది అతని ఉద్దేశ్యం. కాని అది జగదీష్‌కి మరో విధంగా లాభించింది. ఈసారి వాసవి మీద బలరాంని ఉపయోగించకూడదనుకున్నాడు జగదీష్. పూర్వాశ్రమంలో ప్రేమికుడయితే ఏదో ఒక బలహీనమైన క్షణం ఎంత మనో నిబ్బరం కల ఆడదయినా లొంగి తీరుతుంది. సెక్రటరీగా తన దగ్గరకి ఒక నెల రోజుల తర్వాత రమ్మని చెప్పాడు. తర్వాత కథ ప్రారంభమయ్యింది" అన్నాడు ధవళాచలం.

"ఇంతకీ ఇదంతా" అమాయకంగా అడిగింది పరిమళ.

"చెప్పాను కదా! అతనోరకం సైకో. తనకొక లోపం వుందన్న విషయాన్ని అంగీకరించలేక తనకొక భార్య పిల్లలు అదోరకం ఆత్మవంచన. దానికోసం అతను ప్రాణాల్ని సహితం చిత్తుగా తీసాడు. ఇప్పుడతని మీద సావిత్రి, ముత్తు హత్యకేసులతోపాటు భార్యమీద పరాయి పురుషుణ్ణి ఉసిగొల్పి ఆమె శీలాన్ని చెరిచిన కేసులు ఉన్నాయి. మీరంతా గట్టిగా నిలబడి సరయిన సాక్ష్యాలు అందిస్తే ఈ దుర్మార్గులకి మళ్ళీ బయటకొచ్చి గాలి పీల్చే అవకాశం ఉండదు" అన్నాడు ధవళాచలం గట్టిగా గాలిపీల్చి.

జగన్నాధరావుగారు రెండు చేతులూ జోడించి ధవళాచలానికి నమస్కరించి "మీ మేలు ఎన్నటికీ మరచిపోలేను. మమ్మల్ని ఆ ఊబిలోంచి బయటకి లాగారు" అన్నారు కృతజ్ఞతగా.

"మీరు కృతజ్ఞతలు చెప్పాల్సింది నాకు కాదు. ఆ కుర్రవాడికి తన అక్కగారు హత్యగావించబడ్డదన్న ఆవేదనతో ఏ ఆధారమూ లేకుండా రంగంలోకి దూకి అక్కగారిలాంటి మీ అమ్మాయిని కాపాడాలని ఎంతో ప్రయత్నం చేసాడు. అతనివల్లనే బలరాం ఆచూకీ దొరికింది. అతని సాక్ష్యం వల్లనే బలరాంని అనంత్ హత్య చేసాడన్న విషయం ప్రూవయింది. మిగతా విషయాలన్నీ బలరాం చచ్చిపోతూ ఇచ్చిన స్టేట్‌మెంటూ వల్ల బయటపడ్డాయి. ఇక నేను వేలాయుధంగా.."

"మీరేనా వేలాయుధం" వాసవి ఆశ్చర్యపోయింది.

"అవును. నేనే అలా నటించి మిగతా విషయాలు రాబట్టాను. నాకది వృత్తిరీత్యా మామూలే" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

శంకర్ గబుక్కున ముందుకొచ్చి ధవళాచలానికి పాదాభివందనం చేసాడు.

"మీ మేలు ఎన్నటికి మరచిపోలేను సార్. ఆ రోజు డబ్బు అడిగితే మీరేం సహాయం చెయ్యరని నిరాశపడ్డాను. మీలాంటి వారు నూటి కొక్కరున్నా ఈ దేశం బాగుపడుతుంది" అన్నాడూ ఆవేశంగా.

ధవళాచలం నవ్వి నున్నటి బట్టతల సరిచేసుకుంటూ "నేను మరీ దేశ సేవకుణ్ణి కాదోయ్. డబ్బున్న వాళ్ళ దగ్గర బాగానే గుంజుతాను. కాని నీలాంటి అమాయకులకి మాత్రం వట్టినే సేవచేస్తాను. మరి ఇక ఉంటాం" అంటూ పైకి లేచాడు.

ఆయన వెళ్తుంటే అందరూ లేచి నిలబడ్డారు.

సూర్యుడు అస్తమిస్తుంటే ఆ ఎర్రటి సాయంత్రాన్ని తన గది కిటికీలోంచి నిర్లిప్తంగా చూస్తోంది వాసవి.

ఆ కళ్ళలో మునుపటి ఉత్సాహం కాని తళుకు కాని లేవు.

ఎదురుగా దూరంగా వున్న పాలరాతి బిర్లామందిరం వాసవికి జరిగిన అన్యాయాన్ని సహించలేనట్లు పడమటి సంధ్యలో ఎర్రబడింది.

ఒకప్పుడు ఆ కిటికీ దగ్గరే కూర్చుని ఎంతో అందమైన తన భవిష్యత్తుని ఊహించి మురిసిపోయింది. తిరిగి అక్కడే తల్లక్రిందులైన తన జీవిత నావని మేటవేసిన తన జీవవాహిని ముందు నిలబెట్టింది.

తనకి మళ్ళీ పయనం వుంటుందా?

"అమ్మా, వసూ!"

వాసవి తల తిప్పి చూసింది.

పరిమళ.

తల్లి చేతిలోని ట్రంకు పెట్టెని చూసి ఆశ్చర్యంగా "ఎక్కడికమ్మా?" అంది కంగారుగా.

"ఎక్కడి నుండి వచ్చానో అక్కడికే" అంది పరిమళ నిర్లిప్తంగా.

"అదేంటమ్మా అనుకోకుండా కలిసావు. ఈ పరిస్థితిలో నన్ను వదిలేసి వెళ్ళాలని ఎందుకనిపిస్తోంది.?"

"ఎందుకో నాకే తెలియడంలేదు. మీ అందరిలో కలిసి తిరిగి ఎలా మామూలు మనిషిగా తిరగ్గలను. నిన్ను కాపాడుకోవాలనే ఆరాటంతో ఇన్నాళ్ళు మీతో కలిసి తిరగ్గలిగాను. కాని ఇప్పుడెందుకో మనస్కరించడం లేదు తల్లీ. అన్ని విధాల చెడిన నేను."

"అమ్మా!" వాసవి కసిరినట్లు పిలిచింది.

"పదే పదే ఆ మాట నా దగ్గర వాడకు. నేను భరించలేను. చెడటం అనేమాట శరీరానికి వర్తిస్తే నేనూ అంతేగా. పద నీతో నేనూ వస్తాను" అంది ఆవేశంగా.

"వసూ!"

"అవునమ్మా జీవితంలో నీకు తీరని అన్యాయం జరిగింది. ఈ పురుషాధిక్యత సమాజంలో నువ్వొకరకంగా వంచింపబడ్డావు. ప్రేమనే అందమైన కత్తి పెట్టి నాన్న నీ జీవితాన్ని నాశనం చేసారు. దాన్ని నమ్ముకునే నువ్వు నాన్నకి రెండో భార్యగా సర్దుకుపోవాలని చూసావు. కానీ ఆయన అంతటితో ఆగక నీ జీవితాన్ని తన వ్యాపారానికి, స్వార్థానికి బలిపెట్టడానికి ప్రయత్నించారు. ఆడదాని శరీరంతో వ్యాపారం చేసుకుని మేడలు కట్టి వాటిల్లో కులికే స్వార్థపరులకి మనసెక్కడిది. అది కుళ్ళిపోయింది. నిజానికి వాళ్ళు చెడిపోయిన వాళ్ళు. వాళ్ళనే మనం వెలివేయాల్సింది."

వాసవి ఆవేశం చూసి పరిమళ ఆశ్చర్యపోయింది.

జగన్నాధరావుగారు సరిగ్గా అప్పుడే లోనికొచ్చి "చూడమ్మా వసూ, ఈ స్థితిలో మనల్ని వదిలేసి మీ అమ్మ వెళ్ళిపోతానంటుంది." అన్నారు బాధగా.

వాసవి తండ్రివంక సూటిగా చూసింది.

"అవును డాడీ అమ్మ మనల్ని ఎలా క్షమించగలదు? మన మూలంగా ఆమె పడిన నరకయాతన ఎలా మరచిపోగలదు. అందుకే వెళ్ళి పోతానంటుందేమో?" అంది.

జగన్నాధరావుగారు తల క్రిందికి వంగింది.

"మీరు నాకు జన్మనిచ్చిన తండ్రి అందుకే యింతకంటే మిమ్మల్ని ఏమీ అనలేను. కాని నేను అమ్మస్థితిలో వుంటే మీ ముఖం తిరిగి చూసేదాన్ని కాదు" అంది వాసవి కఠినంగా.

"వసూ" అంది పరిమళ కోపంగా.

"అదిగో తరతరాల భారతీయ పతివ్రతా మణుల రక్తం ఆవిడలోనూ చాలా స్పీడ్‌గా ప్రవహిస్తోంది. అందుకే భర్తని అనేసరికి భరించలేకపోతోంది" వాసవి హేళనగా అంది.

పరిమళ తల దించుకుంది.

జగన్నాధరావుగారు మెల్లిగా పరిమళ దగ్గరకొచ్చి ఆమె చేతులు పట్టుకున్నారు.

"నన్ను క్షమించు అనూ. ఈ వయసులో ఒంటరివాళ్ళని చేసి వెళ్ళిపోకు. నాకోసం కాకపోయినా అమ్మాయి కోసం" అన్నారు బాధగా.

పరిమళ మాట్లాడలేదు.

ఆమె ట్రంకు పెట్టెని మూలకి పెట్టి తిరిగి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె ఉండటానికి అంగీకరించిన విషయం గ్రహించి వాసవి ముఖం వికసించింది.

"ఈ విషయం నిజమేనా?" పరిమళ వాసవివేపు అదోలా చూస్తూ అడిగింది.

"ఏ విషయం?"

"నువ్వు అబార్షన్‌కి ఒప్పుకోలేదట. ఏంటి నీ ఉద్దేశం?"

వాసవి తల్లి వేపు అదోలా చూసి "ఆయన మగవాడు. మళ్ళీ నన్ను కన్నెపిల్లని చేసి తన డబ్బుతో గాలం వేసి అల్లుణ్ణి పట్టాలని చూస్తున్నాడు. నువ్వు ఆడదానివి. నువ్వయినా నన్ను అర్థం చేసుకోలేవా?" అంది.

పరిమళ కాస్సేపు మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

"కాని - సమాజం..."

"ఆ మాటలు నాకు చెప్పకమ్మా. ఏం చేస్తుందీ సమాజం. ఈ సమాజంలోనే దగాకోరులు, హంతకులు, వ్యభిచారులు, దొంగలు అందరూ బ్రతుకుతున్నారు. వీళ్ళనిలా తయారుచేసి పోషిస్తున్నందుకు మనం సిగ్గుపడాలి. వాళ్ళ బ్రతుకులలా అయినందుకు బాధపడాలి. అంతే కాని ఎవరికో జడిసి తప్పుమీద మరో తప్పు చేసే ఓపిక నాకు లేదమ్మా" అంది వాసవి ఆవేదనగా.

"మరి.. మరి.. ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?"

వాసవి నవ్వి "నాకు అనుకోకుండానే తల్లినయ్యే అదృష్టం లభించింది. దాన్ని దూరం చేసుకునే తెలివి తక్కువపని ఏనాడూ చెయ్యను. ఆ బిడ్డని కంటాను. వాడికి అర్థం చేసుకునే వయసొచ్చాక నా కథ చెబుతాను.

వాడే నిర్ణయిస్తాడు నేను పతితనో. భ్రష్టురాలినో. తండ్రి అనే అవసరం లేకుండా వాణ్ణి పెంచుతాను ఈ సమాజంలో స్వార్థంతో ఏ ఆడదాని కన్నీళ్ళకి కారకుడు కావొద్దని చెబుతాను" అంది వాసవి ఆవేశంగా.

"అది... అది సాధ్యమా బేబీ" వెనుకే వచ్చి నిలబడి వాసవి నిర్ణయం వింటోన్న జగన్నాధరావుగారు అడిగారు బాధగా.

"వేర్. దేరీజ్ విల్, దేరీజ్ వే అన్నారు డాడీ. నా నిర్ణయం అదే నా నిర్ణయం ఇప్పటి ఈ సమాజానికి నచ్చకపోవచ్చు. కాని నాకు కావాల్సింది అదికాదు ఒక్క క్షణం సుఖం కోసం ఆడదాన్ని తల్లిని చేసే స్వార్థపరుడయిన మగవాడి అండ లేకుండానే పిల్లల్ని పెంచగలదు స్త్రీ అని నిరూపిస్తాను. అలాంటి వంచితలకి అండగా నిలబడతాను" అంది వాసవి.

"నీ ఇష్టం తల్లీ! ఆస్తి అంతా నీ పేరున వ్రాసాను" అంటూ విల్లు అందించారాయన.

వాసవి మాట్లాడకుండా దాన్ని అందుకుంది.

డబ్బు మీద వ్యామోహం లేకపోయినా కొన్ని ఆశలు ఆశయాలూ నెరవేరాలంటే అది చాలా అవసరం అని వాసవికి తెలుసు.

"అమ్మగారూ" శంకర్ పిలుపుకి వెనుతిరిగింది వాసవి.

"మరి నేను వెళ్ళిరానా?"

"ఎక్కడికిరా? నేను మీ సావిత్రక్కనయితే వదిలేసి వెళ్తావా?" వాడు మాట్లాడలేదు.

"త్వరలో కాలేజీలో చేరుదువుగాని? రాబోయే నీ మేనల్లుణ్ణి ఆడించవా?" వాసవి వాడి భుజం చరచి ముందుకి నడిచింది.

"ఉపసంహారం"

వాసవి కళ్ళద్దాల్లోంచి ఎదురుగా ఉదయిస్తున్న సూర్యబింబాన్ని చూస్తోంది.

ఎదురుగా మూడంతస్తుల్లో వున్న "స్త్రీ అభ్యుదయ"లోని స్త్రీలంతా తమ పనులు చకచకా చేసుకుంటున్నారు.

వాసవి పెదవులపై విరక్తి కూడిన చిరునవ్వు తేలిపోయింది. పాతికేళ్ళయినా యింతే.

సమాజంలో ఆడదానికి జరుగుతున్న అన్యాయాల్లో మార్పులేదు. అనాదినుండి ఈనాటి వరకు స్త్రీ ప్రేమ పేరుతో మోసపోతూనే వుంది.

తిరిగి ఆ ఊబిలో దిగుతూనే వుంది.

సృష్టిలో ఆడ - మగ ఉన్నంతవరకూ ఇంతేనేమో. కాని ఒక్కటే మార్పు.

ఇదివరకులా సమాజానికి వెరచి ఆత్మహత్యలు చేసుకోవడం తగ్గించారు. అలాంటి స్త్రీలకి ఆశ్రయం కలిపిస్తోంది తన "స్త్రీ అభ్యుదయం."

వసంతం వచ్చిందని భ్రమసి వర్షఋతువులో చిక్కుపడి దిక్కులేక తల్లడిల్లుతున్న కోయిలలకి నెలవు ఏర్పరచి కొందరికయినా దారి చూపించగల్గినందుకు ఎంతో తృప్తిగా వుంది వాసవికి.

వాసవి ఆలోచిస్తూ పేపరు చదువుకుంటుంటే "మమ్మీ" అంటూ పైకి వచ్చాడు స్వయంప్రకాష్.

వాసవి అతనివైపు చిరునవ్వుతో చూసింది. ఆరడుగుల ఎత్తుతో, ఇంకా పసితనం వదలని లేతముఖంతో, వత్తుగా పెంచిన మీసాలతో పెద్దతనాన్ని ఆపాదించుకుంటున్న కొడుకుని చూస్తే ఆమె కళ్ళలో కోటి కోహినూర్‌లకి కూడా అందని మెరపు.

"మమ్మీ. ఈ రోజే మా క్రికెట్ టీమ్ టూర్. దీవించు మమ్మీ" అతను వంగి వాసవి పాదాలకి నమస్కరించాడు.

"నాకు కాదు. అదిగో ఆ ఎదురుగా వున్న మీ తాతయ్య, అమ్మమ్మలకి నమస్కరించు" అంది వాసవి నవ్వుతూ.

స్వయమ్ ఎదురుగా గోడకి వున్న జగన్నాధరావుగారు, అనసూయల ఫోటోకి భక్తిభావంతో నమస్కరించి తన చేతిలోని రోజా పువ్వుని ఫోటోకి పెట్టాడు.

"శంకర్ మామయ్యకి కూడా చెప్పి వెళ్ళు."

"అలాగే మమ్మీ"

అతను మెట్లు దిగి వెళుతూంటే చిన్నగా నిట్టూర్చింది వాసవి.

ఆరోజు ఆవేశపడి తను ఆత్మహత్య చేసుకుని వుంటే తనకి ఇంత ఆనందం దూరమయ్యేది.

మాతృత్వంలోని మధురత్వం చవిచూసే అదృష్టానికి తను నోచుకునేది కాదు. క్రికెట్‌లో గొప్ప క్రీడాకారుడిగా వెలుగుతోన్న "స్వయమ్" ఉండేవాడు కాదు.

తనలోని ఒక చిన్న అణువు తననుండి ఆహారం పంచుకొని ఇప్పుడు ఎదురుగా ఆరడుగుల వ్యక్తిగా నిలబడి "అమ్మా" అని పిలుస్తుంటే ఓహ్... అది మాటలకందని మధుర భావన.

వాసవి ఆనందంతో కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆమె ముఖంలో ఒకలాంటి నిశ్చింత ఆవరించింది. పైకి వస్తున్న సూర్యుడి కిరణం పడి చెంపల దగ్గర ఆమె జుట్టు బంగారంలా మెరిసింది.

ఆమె పెదవులపై వెలుగుతోన్న సూర్యుడికి పోటీ పడి మెరిసిందొక హాసరేఖ.

(సమాప్తం)

Post your comments

నా మాటః

దాదాపు మూడేళ్లు కౌముది వెబ్ మాగజయిన్ లో పునర్ముద్రితమైన నా ఈ నవల 'వానకారు కోయిల' ను ఆదరించిన పాఠకులకు ధన్యవాదములు 🙏నిజానికి ఇది నేను రాసిన రెండవ నవల. కానీ నవలా రూపంలో బయటకొచ్చింది మూడవ నవలగా. ఈ నవలని ఆదివారంలో ప్రచురించింది శ్రీ మారేమండ సీతారామయ్యగారు. అందుకు దోహదపడింది ప్రముఖ రచయిత్రి వాసిరెడ్డి సీతాదేవి గారు. " కొత్తగా వచ్చింది ఈ అమ్మాయి. బాగా రాస్తున్నది" అంటూ నన్ను సీతారామయ్య గారికి ఆమె పరిచయం చేశారు..

ఇరువురి కి నా కృతజ్ఞతలు.. ఇకపోతే ఈ నవలకి ఆధారం ఇండియాటుడే (english)లో వచ్చిన ఒక చిన్న వార్త . రవి అనే పేద తెలివైన అబ్బాయి పల్లవి అనే డబ్బున్న అమ్మాయి ప్రేమించుకున్నారు. పెళ్లి చేసుకుందామను కున్నారు. రవి ఐఏఎస్ కు ప్రిపేర్ అవుతున్నాడు. కానీ ఆ అమ్మాయి తండ్రి చెప్పినట్లు దుబాయ్ లో ఉన్న ఒక ప్రముఖ వ్యాపారస్తుడ్ని పెళ్లి చేసుకుని వెళ్లి పోతుంది. రవి చాలా అప్సెట్ అయి కొన్నాళ్ళు బెంగ పడి తిరిగి కోలుకుని చదువులో పడతాడు. కానీ ఒకరోజు ఆ అమ్మాయి సడెన్గా సూట్కేస్ తో తిన్నగా అతని రూమ్ కొస్తుంది. ఆమె తన ప్రేమని వదులుకోలేక వచ్చేసిందని అనుకుని ఆమెతో కలిసి ఉంటాడు రవి. ఆమె కన్సీవ్ అవుతుంది. పెళ్లి చేసుకుందామని ప్రపోజ్ చేస్తాడు రవి. కానీ ఒక రోజు ఆమె భర్త వచ్చి డబ్బున్న ఒక బ్రీఫ్ కేసు అక్కడ పెట్టి భార్యని తీసుకుని వెళ్ళిపోతాడు. చాలా డబ్బుండి భార్య, పిల్లలు ఉండటం ఒక స్టేటస్ సింబల్ గా భావించిన ఒక impotent ఆడిన నాటకంలో అమాయికం గా ఇరుక్కున్న రవి షాక్ కి గురయి ఆత్మ హత్య చేసుకుంటాడు.

ఇదీ ఆ వార్త!కలకత్తా అనుకుంటా.. జరిగింది. . ఆ వార్త నన్ను ఎంతగానో కదిలించి వేసింది . ఆ వార్తే 350 పేజీల నవలయ్యింది. అయితే యదాతథం గా రాయడానికి నాకు ధైర్యం లేకనో లేక స్త్రీ పాత్రని వేంప్ చేయలేకనో ఇందులో లవర్, హస్బెండ్ ని విలన్స్ గా చేసి ఆమెను అమాయకురాలిగా చిత్రికరించాను. ఈ నవల కన్నడం లో చదివి ప్రముఖ నటుడు అనంతనాగ్ ఇక్కడ షూటింగ్ కి వచ్చి మా అబ్బాయితో కలిసి అకస్మాత్తుగా మా ఇంటికి వచ్చి అభినందించారు. దాదాపు నా నవలలన్నీ కన్నడం లోకి అనువదించిన 'వంశీ 'వారి స్నేహితులట! ప్రముఖ నిర్మాత కాట్రగడ్డ మురారి గారు నా నవల చదివి "గట్స్ ఉన్న రచయిత్రి వి "అన్నారు నవ్వుతూ.

2014 సంవత్సరాంతం లో నేను ముఖపుస్తకంలోకి రావడం జరిగింది. ఒకరోజు నాకు ఒక ఫోన్ వచ్చింది. ఆం ఫోన్ చేసింది సాక్షాత్తు కౌముది సంపాదకులు కిరణ్ ప్రభ గారు. నన్ను వారి పత్రికకు ఏమయినా రాయమని అడిగారు. అప్పటికి దాదాపు పదిహేనేళ్లు రచనా వ్యాసంగానికి దూరంగా జరిగి పోయిన నేను రాయలేనని చెప్పాను. ఆయన నవ్వి మర్నాడు మళ్ళీ ఫోన్ చేశారు. నేను మళ్ళీ అదే పాట పాడేను. "శారదగారూ, నాకు మీరు తెలుసు. మీరు పల్లకి వారపత్రికలో రాసేటప్పుడు నేనూ అక్కడ రాస్తుండే వాడిని. మీరు మంచి రచయిత్రి. రాయాలి తిరిగి మీరు!"అని చాలాసేపు ధైర్యం చెప్పారు.

ఆలా మొదలయ్యింది కౌముదిలో నా సెకండ్ ఇన్నింగ్స్! నిదురించే తోటలోకి "సాదా సీదా గా మొదలయి కిరణ్ ప్రభ , కాంతి కిరణ్ ల అభిమానాన్నే కాకుండా పాఠకుల అభిమానాన్ని చూరగొంది. అందులోని సరోజినీ పాత్రని కిరణ్ ప్రభ గారు ఆపుడప్పుడూ గుర్తు చేసుకుంటుంటారని తెలిసినప్పుడు నా కళ్ళు చెమరుస్తాయి. తర్వాత కాంతి కిరణ్ గారి పట్టుదలవల్లే "మనకథ నిజం కాదా?"రాసాను. ఇప్పుడు మూడేళ్లగా ప్రచురితమవుతున్న వాన కారు కోయిల ఈ నెలతో ముగుస్తుంది. ఇప్పుడు కౌముది సంపాదకులు కిరణ్ ప్రభ గారు, కాంతి కిరణ్ గారు దాదాపు 28సంవత్సరాలతర్వాత తిరిగి వారి పత్రిక లో ప్రచురించడం ఆనంద దాయకం. వారికి నా కృతజ్ఞతలు. కాంతి మరో సీరియల్ రాయమన్నారు కానీ ప్రస్తుతం ఏదో ఒక అనారోగ్యం తో బాధపడుతున్న నేను రాసే స్థితి లో లేను. రచయితల్ని ఎంతగానో గౌరవించి ఆదరించే ఆ సాహితీ దంపతుల్ని నేను ఎన్నడూ మరువలేను. వారికి హృదయ పూర్వక ధన్యవాదాలు, నమస్సులు.